

Stanislav Švachouček

Linka splněných přání

Jeff Bascomb zapnul monitor přesně ve tři hodiny palubního času. Loď byla připravena ke vstupu do mimoprostoru. Všichni cestující tou dobou spali... nebo spíš spát měli.

"Jeffe, máme to za patnáct minut," ozval se z interkomu kapitánův hlas.

"Ano, pane. Začínám kontrolu," potvrdil Jeff.

Naklonil se k pultu a položil prsty na klávesy ovládání kamer. Na obrazovce před ním defilovaly řady křesel v turistické třídě. Přejel objektivem po kabině a pak přepnul na termovizi. Všechna místa byla obsazena šedými siluetami spících pasažérů.

Jeff si spokojeně zabručel a zapnul hermetizaci úseku. Pak přepnul na první třídu a znovu začal prohlížet spící postavy, jednu po druhé.

UVědomoval si, jak je kontrola důležitá. Ve chvíli, kdy zazní siréna oznamující zapnutí generátorů pole, musí všichni cestující tvrdě spát. Při vstupu do neeuklidovského prostoru dochází nejen ke zkrácení vzdálenosti, kterou překonává kosmická loď, ale k zhroucení třírozměrné geometrie vůbec. Signály přenášené nervy ztrácejí odstup. Prostupují se, slučují a mísí dohromady. Lidské smysly přestávají fungovat a nahrazují je neskutečné představy, které nic netlumí.

Zkušební testy prvních lodí rychlejších než světlo probíhaly dobře, dokud byly na palubě jen automaty. Z pokusné posádky se vrátila jedna opice živá, dvě v průběhu letu dostaly infarkt.

Vědci a lékaři nedokázali zjistit důvod jejich smrti, zdálo se, že hmatatelné nebezpečí neexistuje. Proto se po prověření všech systémů pokračovalo v pokusech.

Nikoho nenapadlo, že křehký svět představ se může stát větším nebezpečím než porucha počítače nebo čerpadla.

Oběti prvního pilotovaného letu se stal kosmonaut, který se podvědomě bál požáru v kabině. Když po zapnutí generátoru došlo ke konverzi, potlačená obava vypukla z hlubin zapomnění a člověka ovládla.

Všude kolem něj vyšlehly neskutečné plameny a začaly ho spalovat svým atomovým žářem. Kabina se naplnila puchem škvařícího se masa a nebylo z ní úniku. Během půlhodiny zkušebního provozu hvězdného pohonu ubožák tisíckrát uhořel zaživa. Po přistání vyložili z letounu bělovlasou trosku s nevidomýma očima. Teprve po mnoha hypnotických seancích se lékaři dozvěděli důvod.

Byl prostý. Hvězdný pohon byl současně branou do džungle iluzí, snů a dávno zapomenutých hrůz z dětství.

Druhého dobrovolníka na halucinace připravili. Půl roku mu vtlučkali do hlavy, že během skoku se o vše postarají automaty a že musí myslet na příjemné věci.

Po letu vystoupil na plošinu před raketou, vycenil na novináře zuby v perfektním reklamním úsměvu a prohlásil:

"Bylo to fantastické. Zkusil jsem už leccos, ale takový trip jsem zažil poprvé..."

Po zavedení dopravních linek se tato slova, která jednoznačně slibovala fantastický útěk do náruče snů, stala kletbou dopravních společností. Cestující hledající euforii a nevšední zážitky brali drogy místo uspávacích preparátů. V křečích orgasmu nebo pod neúprosným bičem nějaké oblodné hrůzy se pletli do práce řídících automatů, demolovali zařízení a zraňovali jeden druhého. Jedna z lodí se dokonce z neznámých příčin nikdy nevrátila.

Dopravní společnosti prosadily nové zákony a založily svou vlastní policii.

Jeff, čarostřelec z pouti a epizodní pistolník v pořadných westernech, našel stálé zaměstnání.

Cvakal přepínači a prohlížel si další cestující. Kamera v sekci "lux" se pomalu otáčela a ukazovala vyrovnané řady nehybných siluet.

Jedna z tváří Jeffa zaujala. Byla vyhublá jako u většiny narkomanů a na spáncích se jasně rýsovaly zbytnělé žíly.

Jeff zastavil kameru v takové poloze, aby objektiv mířil trochu stranou, ale podezřelý zůstal v jeho zorném poli. Pak přepnul na termovizi.

Celá paluba zředla nejasnými obrazy spících, jen v křesle 42b zářil bílý obrys.

Jeff si jednou rukou rozeplnul sako a nahmátl pistoli. Druhou rukou přitáhl mikrofon:

"Kapitáne, tady Jeff. Odmítl někdo v luxu prášky? Zjistěte mi to, prosím."

"Dva alergici," ozvalo se za okamžik. "Bylo to 62b a 70c. Marta u nich stála, dokud si nepíchli vlastní injekci."

"Opravdu to bylo 62b a ne 42b?"

Pauza. Pak se ozval ženský hlas:

"Ne, v první půlce si vzali všichni. Před padesátkou nebylo nic výjimečného... Máš problémy?"

Jeff cvakl přepínačem a na displeji před kapitánem se objevil záběr na křeslo 42b.

"Sakra..." ulevil si kapitán lodi. "Toho myslím, znám. Lítá s námi často..."

"Nejspíš feťák..." povzdechl si Jeff.

"Vypadá na to," souhlasil neochotně kapitán, "ale nabíjení už běží..."

"Kolik máme času?" zeptal se věčně Jeff.

"Deset minut," odpověděl hlas z reproduktoru.

V chodbě bylo teplo a tlustý koberec tlumil zvuk kroků.

Jeff přistoupil ke vchodu do sekce první třídy a položil ruce na páky havarijního ovládání dveří. Nadechl se a prudce je otevřel.

Věřil na moment překvapení. Servomotory byly slabé a měly velký převod, takže nejen cestující, ale i mnozí kolegové netušili, jak rychle to jde udělat.

I tentokrát to vyšlo.

Dvěma skoky se vrátil do uličky a cestou vytahoval z kapsy injekční kapsli. Když se dostal ke křeslu 42b, muž teprve zvedal hlavu. Jeff zaútočil jehlou, ale neznámý uhnul. Než Jeff stačil výpad zopakovat, zahlédl v jeho ruce malý sprej. Pasažér mu stříkl přímo do očí paralyzující směs.

Jeff instinktivně zadržel dech a pokusil se ruku odstrčit. Hned nato dostal pěstí takovou ránu do obličeje, že mu narkotizační kapsle vypadla z ruky a zabodla se jehlou do čalounění křesla. Muž se mu vysmekl a utekl.

Jeff se zvedl, otřel si krev z rozbitého nosu a vyrazil za ním.

Uvědomil si, že se setkal s důstojným protivníkem. Nebyl to žádný vyplašený začátečník. Když proběhl dveřmi, nezapomněl se zastavit a zvenčí je zajistit.

Jeff se otočil ke kameře pro radu:

"Kam běží?" zachrptěl.

"Zdá se, že k motorům..."

Kapitánův hlas nezněl přívětivě.

"Klid, stihnu to," ujistil ho Jeff.

Zablokované dveře nemohl zevnitř otevřít. Vyrazil tedy opačným směrem. Znal loď dokonale a tušil, kam neznámý směřuje. S trochou štěstí tam mohl být dřív.

Loď měla kromě dvou hlavních vchodů, které byly ovládány servomotory, ještě jeden. Byl to malý vzduchový uzávěr strojovny určený pro výjimečné opravy na venkovním plášti. Jednoduchý systém manuálně ovládaných a čistě mechanicky blokových dvojitých dveří neměl ani vzduchovou pumpu. Objem přechodové komory byl tak malý, že při jejím použití unikalo do vzduchoprázdného prostoru necelé jedno promile obsahu vzduchu, uzavřeného v lodi.

Neznámý se mohl mezi trubkami, přírady a ochrannými přepážkami dobře schovat. Ale i kdyby se mu to nepodařilo, servisní vzduchový uzávěr by se pro něj mohl díky silným pancéřovým dveřím stát dokonalou pevností. Pak by stačilo po přistání vyskočit ven a byl by v bezpečí.

Společnost nemá zájem na přestřelkách kolem lodí. Kdyby se dostal ven...

Jeff vztekle zaskřípěl zuby.

Zavřel a zajistil za sebou druhé dveře sekce. Pak odklopil panel v čalounění chodby. Pod ním se objevil otvor, ze kterého dýchl vzduch páchnoucí po oleji.

Jeff přivolal servisní výtah a vtiskl se do jeho špinavé klece. Objel půl lodi nevětranou páchnoucí šachtou, ale přesto dorazil do strojovny pozdě. Stín jeho protivníka právě mizel mezi trubkami chlazení.

Jeff se rozběhl za ním.

Protahoval se těsnými průchody kolem strojů, ale muž byl hubený a obratný. Získával stále větší náskok a zdálo se, že se Jeffovi za některým z propletenců trubek ztratí z dohledu. Zradily ho však nervy.

Ve chvíli, když už svého pronásledovatele téměř setřásl, se zastavil a otočil. Z pistole v jeho ruce vyšlehl krátký plamen a strojovnou zaburácel výstřel.

Jeff se instinktivně vrhl k zemi, a to mu zachránilo život. Kulka se odrazila od stěny těsně za ním.

Počkal okamžik, a pak opatrně vyhlédl nad krytem jednoho ze strojů. Nikde se nic nehýbalo. Přesto se stáhl zpět.

Musel si promyslet co dál. Nepředpokládal, že neznámý bude mít střelnou zbraň. Zatím měl vždy tuto výhodu jen on. Před hlavní ošklivě vypadající pistole obvykle každý přiznal porážku a píchl si narkotizační injekci bez řečí.

Co ale udělá člověk, který má zbraň, a dokonce už začal střílet?

"Jeffe," zachrptěl reproduktor u stropu, "chce se zřejmě dostat do servisního východu strojovny."

"Taky si to myslím," připustil Jeff. Neraď prozrazoval svůj úkryt, ale kývnutí by nemuselo stačit. Nikde blízko neviděl kameru vnitřní sítě, takže musel odpovědět.

"Máme zdržet start?" zeptal se kapitán a v jeho hlase bylo jasně znát, že už bojuje s účinky uspávací kapsle.

"Ne. Klidně pokračujte. Dostanu ho."

Zdržení startu nepřicházelo v úvahu. V mimoprostoru mohla být současně vždy jen jedna loď. Čtyřicet hodin každého dne bylo rozepsáno na zlomky sekund. Změna by znamenala, že společnost by musela zrušit jiný let nebo odkoupit čas od konkurence.

Jeff raději nechtěl ani domyslet, jaké důsledky by měla taková věc pro něho osobně.

"Dobře. Za minutu startujeme," řekl kapitán s úlevou. "Držíme ti palce."

Celá odpovědnost za bezpečnost skoku mimoprostorem teď ležela na Jeffovi.

Policista se zamračil a zkontroloval svou zbraň. Byla to spolehlivá osmíranná "fena", velká plochá pistole se speciálními náboji. Projektily byly lisovány ze směsi olovených pilin a gumy. Teoreticky neměly mít takovou průbojnost, aby poškodily vnější plášť lodi, ale zabíjely spolehlivě.

Jeff si povzdychl.

Při filmování takovou scénu zažil mnohokrát. Přikrčen v úkrytu čekal na pokyn režiséra. Na znamení vyskočil a začal střílet.

Jenže to nikdy nebylo doopravdy, nikdy netekla krev... Tentokrát to nebude jen hra. Narkoman, ukrytý v matném přítomí strojovny, může v příští minutě ohrozit stovky životů.

- Kdybys ho nedostal do sirény, pamatuj si, že ho musíš zabít - řekl si v duchu Jeff.

Zhluboka se nadechl a vyrazil z úkrytu. S pistolí v pravé ruce a injekční kapslí v levé se rozběhl mezi stroji. Nekryl se, přestože věděl, že ten druhý ho nechce jen zadržet. Chce ho zasáhnout, třeba i zabít.

Mezi rourami mu nad hlavou zarachotil projektil.

Jeff uskočil stranou, ale nezpomalil. Věděl, že teď se už nesmí zastavit.

Běžel ze všech sil, kličkoval, kryl se a postupoval. Srdce mu bouchalo až v krku. Těžce dýchal a z kovového pachu strojů se mu zvedal žaludek. Přesto běžel dál a ždímal ze svalů poslední zbytky sil.

Proběhl kolem skříně se skafandry a hlavou mu blesklo, že k uzávěru zbývá jen pár kroků...

Najednou se s ním všechno zatočilo a měl pocit, že ho obracejí naruby. Trubka přímo před jeho očima obrostla rampouchy a strojovna se oslnivě rozzářila nevídanými karnevalovými barvami. Lodí zaznělo vytí sirény.

Jeff se zastavil a instinktivně zvedl ruku s injekcí.

Pak ale zaťal zuby a znovu se rozběhl.

Žádný skutečný šerif by nenechal utéct tak nebezpečného zločince.

Postupoval kupředu rychle a rozhodně. Injekci pustil z ruky a okamžitě na ni zapomněl.

S požitkem vdechl vůni kožených řemenů a čistě vyprané džínoviny, vůni Západu.

Colt v ruce příjemně chladil a jeho bubínek se výhruzně leskl olejem.

Na konci chodby se mihla postava zločince.

Jeff si posunul stetson do čela a vyrazil za ním. Muž zmizel za ohybem chodby. Ozvalo se bouchnutí dveří.

Jeff k nim doběhl, ale nešly otevřít.

Byly to malé masivní dveře z těžkých dubových fošen. Vzal za mohutnou závoru, ale nepodařilo se mu s ní ani pohnout.

Na okamžik se zamyslel. Někdo hluboko v jeho podvědomí se ozval pocit, že něco není v pořádku.

Jeff chvíli počkal, protočil bubínek zbraně a důkladně zkontroloval náboje. Zamračil se a nemohl si vzpomenout, před jakým nebezpečím by mohla předtucha varovat.

Když uslyšel bouchnutí druhých dveří, zkusil opatrně zvednout závoru.

Tentokrát povolila lehce.

Na ovládacím pultu v pilotní kabině ožil displej se schematickým náčrtem lodi a do klidného oddychování spících lidí zazněl bzučák. Na obrazovce zablikaly jasně červené nápisy, ale kapitán ani pilot na hlášení nereagovali.

Jeff vstoupil do malé komůrky. Dveře za sebou zavřel a zajistil. Nechtěl, aby ho někdo překvapil zezadu.

Přímo před sebou uviděl druhé, naprosto stejné. Něco mu říkalo, že vedou ven a že venku je noc.

Pro štěstí krátce stiskl v dlani oblýskanou šerifskou hvězdu a zhluboka se nadechl.

Aby neposkytl zločinci, který už na něj jistě číhá, snadný cíl, nesmí se zastavit v otevřených dveřích. Musí je nečekaně rozrazit, hned skočit stranou a krýt se, dokud se oči nepřizpůsobí tmě. Pokud je ten druhý dost pohotový, je to i tak dost riskantní.

Natáhl kohoutek, pevně uchopil závoru a zvedl ji. Chtěl rychle otevřít, ale dveře se nečekaně rozlétly a vymrštily jej do noci. Okamžitě pochopil, že tentokrát prohrál.

Než jej strašlivá bolest rozerval na kusy, uviděl ještě hvězdy.

Byly jich tisíce.

Ilustroval Marian Michálek